

FARSKÝ LIST

5.október – 11.október 2026, číslo 665

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Pravá komunita sa rodí len v súžení

*"Komunita vyžaduje schopnosť odhaliť priateľským stvoreniam svoje rany a slabosti. Akonáhle sa človek cíti bezpečne natoľko, aby sa dokázal otvoriť, akonáhle ľudia v skupine vedia, že budú vypočutí a prijatí preto, že to sú oni, vyvalia sa na povrch roky zadržiavané frustrácie, bolesti, viny a krivdy. Komunita Vyžaduje tiež schopnosť byť ranami ostatných zasiahnutí, byť ranami ostatných zranený. „Existuje iná cesta ku komunite, než je zdieľanie zlomenia?“ * Moja odpoveď znie: „Nie.“ Plný život znamená ochotu zdieľať seba samého s ostatnými, vítať bolesť rovnako ako radosť." (M. Scott Peck, krátené) V núdzi poznáš priateľa, hovorí sa. Vojaci hovoria, že skutočné priateľstvá sa rodia medzi "bratmi v zbrani", keď spoločne zdieľajú strach, hlad, zimu, smrť, nebezpečenstvo v zákopoch, kde jeden na druhom závisia životmi. Myslím, že skutočná hĺbka komunity sa nedá dosiahnuť, ak spoločne nie sme ochotní trpieť. Lebo ak znášame spolu len dobré a príjemné, ale cúvame a utekáme späť do sveta, keď príde súženie, potom aký to je vzťah, aká jednota, aká láska? Ježiš o týchto ľuďoch hovorí v známom podobenstve, že "keď nastane pre slovo súženie alebo prenasledovanie, hneď odpadne." (Mt 13, 21) neschopnosť podstúpiť súženie s Kristom ho diskvalifikuje na dozretie do tej jednoty, ktorá sa rodí iba v spoločnom boji, spoločnej námahe, spoločnom súžení a spoločnom víťazstve. Tak hovorí Ježiš učeníkom: "Vy ste vytrvali so mnou v mojich skúškach a ja vám dávam kráľovstvo, ako ho môj Otec dal mne, aby ste jedli a pili pri mojom stole v mojom*

kráľovstve, sedeli na trónoch a súdili dvanásť kmeňov Izraela." (Lk 22, 28-30) Tak hovorí nám: "Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma." (Mt 16, 24) Tak hovorí Apoštol, že "ak sme deti, sme aj dedičia: Boží dedičia a Kristovi spoludedičia; pravda, ak s ním trpíme, aby sme s ním boli aj oslávení." (Rim 8, 17) a dodáva, "že do Božieho kráľovstva máme vojsť cez mnohé súženia." (Sk 14, 22) Lebo ako inak by mohlo toto spoločenstvo, komunita Cirkvi s Kristom a v Kristovi navzájom vzniknúť, ak nie v ohni súženia a utrpenia v spoločnom Diele a Zápase? "A Boh všetkej milosti, ktorý vás v Kristovi Ježišovi povolal do svojej večnej slávy, on sám vás po krátkom utrpení zdokonalí, posilní, utvrdí a upevní." (1 Pt 5, 10). Už chápeme, prečo platí, že "keď teda Kristus trpel v tele, aj vy sa vyzbrojte tým istým zmýšľaním. Lebo ten, kto trpel v tele, skoncoval s hriechom, aby zostávajúci čas v tele nežil ľudským žiadostivostiam, ale Božej vôli." (1 Pt 4, 1-2) Svet volí pohodlie pred spoločenstvom s Kristom a uteká pred súžením s Ním a pre Neho. My však, naopak, hľadáme jednotu s Kristom a chápeme, že nemôže byť ukutá inak, iba v ohni skúšok. Preto "nečudujte sa, keď ste v ohni skúšok, ktoré na vás prišli, akoby sa vám prihodilo niečo nezvyčajné! Radujte sa, keď máte účasť na Kristových utrpeniach, aby ste sa radovali a plesali aj vtedy, keď sa zjaví jeho sláva." (1 Pt 4, 12-13) Musíme voliť: Alebo komunita za cenu utrpenia, súženia a obety s Kristom, alebo pohodlie a príjemnosť za cenu opustenia Krista a zrieknutia sa Neba. V tom je nakoniec aj

logika očistca a jeho utrpenia, že? *"Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Alebo za čo vymení človek svoju dušu?!"* (Mt 16, 25-26)

Ako by mohol zakúsiť blaženosť lásky, kto nemiluje? V tom to celé je.

Boh zjavuje ľuďom dobro, svoje Dobro, krásu svätosti. Ale nie svoju Slávu. Veď pohľad na Slávu by v nás zrejme len prebudil strach alebo sebeckú žiadostivosť mať to isté - ako u Evy v Raji, že? Preto sa Boh nezjavuje viditeľne. Nevidíme Jeho Slávu. Ale poznávame Dobro a Krásu Jeho Svätosti - a, áno, aj z Písma, z príbehov a obrazu Krista, ktorý zrkadlil Otca, i svätých, ktorí zrkadlil Jeho. Tu je nástrojom videnia viera - keď vierou prijímame toto Dobro a túto Krásu a volíme si to. A potom aj zažívame radosť a blaženosť a plnosť tejto Cesty, i zakúšame na sebe niečo z Dobra a Krásy Boha v kontemplácii, v Duchu Svätom. A až potom, keď milujeme dobro kvôli dobru, krásu kvôli kráse, svätosť kvôli svätosti, Boha kvôli Bohu, sme pripravení uzrieť a prijať aj Slávu Boha, lebo bude už len príjemným bonusom k blaženosti, ktorú láskou už vlastníme a žijeme. A boli by sme, dovolím si tvrdiť, šťastní a blažení aj bez nej. Boh je láska. Večný Život je láska. Nebo je láska. Kto nemiluje, je tohto všetkého neschopný. A najväčším zázrakom a Dielom Boha je, keď k tejto láske dovedie skrze vieru človeka. Viera tak nie je niečo zvláštne, jedinečné. Aj v bežnom živote viera určuje, ako vnímame seba, svet, ľudí - a rozhoduje o tom, že dvaja ľudia v rovnakých podmienkach jeden môže byť šťastný a druhý nešťastný. Aj Boží Večný Život je v mnohom takto úplne prirodzený - nemôžete žiť blažene s Bohom, ktorému

celkom ľudsky neveríte, miesto toho Ho vidíte ako tyrana, sudcu, despota, zlodēja,... a nemilujete Ho.

Božie tajomstvo? Všetko je u Neho bytím!

Boh Je, Ktorý Je. U Boha všetko je bytím. V tom je tajomstvo Božieho Života, myslím - že to, čo nazývame Božím konaním, je len prejavom Božieho bytia, nie je to od seba nijako oddelené. Predstavme si Boha, ktorý po ničom netuží, lebo všetkým Je. Ktorý nemá z ničoho strach ani obavy, pretože Je nad všetkým. Jeho bezžiadostivosť nie je prejavom zapierania sa ani sebaovládania rovnako, ako nie je Jeho bezstarostnosť ovocím nejakej odvahy či hrdinstva. Sú to len prejavy toho, kým Je. Rovnako Božia láska - je len prejavom toho, čím Boh Je, že totiž nemá potrebu, ani na myseľ Mu nepríde niečo si schovávať či žiarlivo vyhradzovať pre Seba, lebo nemá žiaden zodpovedajúci strach či obavy. A naopak, delí sa s tým, čím Je jednoducho preto, že Je, čím Je, je to čosi tak prirodzené a samozrejme a zodpovedajúce tomu, čím Je, že Ján môže napísať, Boh je Láska. A tak ani Jeho láska nie je nejakým konaním v zmysle úsilia, ale len úplne samozrejým vonkajším prejavom toho, kým Je. Odpúšťa a prijíma hriešnikov nie preto, že by sa premáhal alebo zľutovával, ale preto, že je to prejav samého Bytia Boha, ktorý nič nepotrebuje, nič si nenárokuje, nič neočakáva ani nevymáha, miesto toho sa len delí s každým, kto k Nemu príde - ak je niekto smädný a verí, nech príde a pije, hovorí Ježiš, Boh. Tak prosté to je. Toto je tajomstvo svätosti. Aj pre nás, ľudí. Vykúpení a vyslobodení z reťazí strachu a žiadostivosti, v istote a plnosti detí Boha, naplnení Duchom a nasýtení Chlebom Života a v istote, ktorú máme v našom Otcovi, môžeme konečne už

len a iba takto byť. Nemáme, za čím by sme utekali, všetko už je, všetko už máme. Nemáme, pred čím by sme utekali, nič nám nijako nehrozí ani nemôže ublížiť - ved' dokonca aj vonkajšie telesné súženie a utrpenie škrupinky nášho tela nie je zlé a v tomto novom stave nám slúži len na slávu tak, ako pred nami Kristovi. A toto všetko je ovocím viery, uverenia Evanjeliu o našom Božom synovstve. Preto bez viery nie je možné páčiť sa Bohu a čo nie je z viery, ostáva hriechom, starým životom, ktorý nič také nedokáže a nemôže. Kto je teda kresťan? Človek, ktorý tak, ako Boh, prosto je. Je sebou, je tu a teraz. Slobodne, bez ľudských ohľadov, bez súdenia, prosto je v čírosti a čistote dieťaťa, svieti a žiari. Prijíma každého takého, aký je, lebo nemá nároky ani očakávania ani túžbu presadzovať seba či ovládať druhých. Stojí pri každom, lebo taký prosto je. Delí sa s každým, lebo taký prosto je. Nie je v tom žiadna násilná snaha ani obeta ani premáhanie sa. Prosto takým je. Vykúpeným. Vzkrieseným s Kristom. Znova narodeným. Novým stvorením. Synom Boha. Bohom v Bohu. V okamihu, keď uveríme, naozaj uveríme, keď prijmemo to, čím nás Boh v krste urobil, keď začneme týmto byť, toto myslieť, takto pozeráť na seba, na veci, na ľudí, na svet, na život, na všetko - v tej chvíli sa svätosť stáva prirodzenou a samozrejmovou, pretože tým prosto sme. Evanjeliový život nie je viac prikázaním, už vôbec nie bremenom, len opisom toho, kto skutočne sme a ako sa to navonok prejavuje bez toho, aby sme sa kvôli tomu museli namáhať alebo premáhať - tak, ako hovorí Ježiš, že z nás prišiel sňať ťažké bremeno a nahradiť ho príjemným a ľahkým jarmom synovstva, ktoré skôr nesie nás, než my jeho. Takýto človek prosto je, čím je, žije, čo žije - bez toho, aby sa za to

pred ľuďmi hanbil či skrýval, bez toho, aby mal pocit viny, žije a naplno žije, pretože v ňom už nie je žiadne zlo, je uzdravený, je vykúpený, je v Bohu a už nemôže zhrešiť, ako hovorí Písmo. Je živý, je slobodný a s radosťou sa delí s každým, kto k nemu príde, pretože je to súčasť toho, čím je. A túto radosť ani pokoj mu už nik a nič nemôže vziať. Po ničom netúži, a preto všetko má. Nič nechce, a preto žije naplno. Blažený, kto sa nenáhli, za ničím nenaháňa, lebo pochopil, že všetko už je, všetko už má, všetkým už sa stal! Je ako Boh, skutočný syn Boha!

Prečo Pavol krotí práve telo?

Lebo píše: *"Krotím svoje telo a podrobujem si ho, aby som azda, kým iným kážem, sám nebol zavrhnutý"* (1 Kor 9, 27) A inde zase: *"Podľa vnútorného človeka s radosťou súhlasím s Božím zákonom; ale vo svojich údoch pozorujem iný zákon, ktorý odporuje zákonu mojej mysle a robí ma zajatcom zákona hriechu, ktorý je v mojich údoch."* (Rim 7, 22-23) U Boha konanie je len vonkajším prejavom Jeho Bytia, toho, Čím Je. Koná len a jedine to, čím Je. A je naplno tým, čo koná. Niet v tom žiadneho rozporu, že by sa Boh nejako prekonával, premáhal, zapieral či akokoľvek konal nejako inak, než Mu je absolútne prirodzené. Ako kresťania sme sa Mu stali podobní. V krste sme sa znova narodili a vierou sme túto novú identitu a z nej plynúcu novú skutočnosť prijali. Svätosť, evanjeliový život,... - toto všetko je len celkom obyčajný vonkajší prejav toho, čím sme. A ak tým sme, potom je nám to úplne prirodzené a normálne. Nie je v tom žiadna obeta, sebazápor, prekonávanie sa ani nútenie sa do niečoho či zdržanie sa niečoho. Sme synovia a dcéry Boha a byť tým, myslieť tak, žiť tak, hovoriť

tak a konať tak je pre nás niečo úplne prirodzené. Až... až na telo. Fyzické telo s jeho pudmi, inštinktmí, podvedomými reakciami. Ono je ešte staré, živočíšne. A ako nad oným Františkovým "bratom oslíkom" nemáme nad tým úplnú kontrolu, lebo mnohé jeho žiadostivosti, pudy a reakcie prosto obchádzajú rozumovú časť nášho mozgu alebo ju aspoň predbiehajú. Preto napríklad Apoštol píše, *"hnevajte sa,"* kludne, pretože emócia hnevu je presne to mimovoľné, čo vybuchuje z našich zvieracích údov, *"ale nehrešte! Slnko nech nezapadá nad vaším hnevom"* (Ef 4, 26) - pretože keby emócia hnevu opadla a hnev by ostal, potom už nie telo, ale my sami v sebe hnev živíme. A potom sami seba odsudzujeme, že ešte deťmi Boha nie sme,

lebo sa vedome a dobrovoľne držíme niečoho, čo je deťom Boha neprirodzené a cudzie. A tak je to so všetkým. Duch je teda premenený, *"kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové."* (2 Kor 5, 17) Ale telo na vzkriesenie a premenu ešte len čaká. Dovtedy nás jeho hnutia pokúšajú a lákajú späť, byť iba mysliacim zvieraťom žijúcim v kletke tohto sveta - aby sa osvedčila a vyskúšala skutočnosť nášho obrátenia a nového narodenia sa! *Alebo telo porazí nás, a my ostaneme telesní až do ducha, ako hovorí sv. Augustín, alebo skrotíme a porazíme telo a budeme duchovní až do tela a ono samo bude mať účasť na slobode a sláve nášho ducha.*

	Čičava	Komárany	Memík
Po 5.10.	<i>Svätá mučenica Charitína</i>		
		18.00 +Ján (r.Kľučárová) +panychýda	
Ut 6.10.	<i>Svätý apoštol Tomáš</i>		
	17.00 +za duše, na ktoré si nikto nespomína		
St 7.10.	<i>Svätí mučeníci Sergej a Bakchus</i>		
	17.00 +František (r.Kopčová) +panychýda		
Št 8.10.	<i>Prepodobná matka Pelágia</i>		
	17.00 +Mária (r.Janočková) +panychýda		
Pi 9.10.	<i>Svätý apoštol Jakub Alfejev</i>		<i>Zdržanlivosť od mäsa</i>
		17.00 +Jozef, Mária, Jozef (r.Durkajová)	
So 10.10.	<i>Svätí mučeníci Eulampios a Eulampia</i>		
Ne 11.10.	<i>Dvadsať nedeľa po Päťdesiatnici</i> <i>Pamiatka svätých otcov siedmeho všeobecného snemu</i>		
	9.15 *ZBP r. Hrehová	7.30 *ZBP Rebeka, Damián (r.Dargajová)	11.00 za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete